

.....du står vel direkte du....!

Forfatter: Dag Arneson<dag@nettmenigheten.no>

Da jeg ikke er innskrevet i noe spesielt trosamfunn og derfor ikke har mitt navn skrevet andre steder enn i Livets bok fikk jeg en gang slengt etter meg: " Ja, du er vel en slik en som står direkte du!"

Det var ikke ment som noe positivt, men var det likevel. Det er ikke noe hjelp i å stå i noem protokoll dersom en ikke har den direkte kontakten med Herren som er nødvendig for både frelse og vekst i Guds rike.

«...du er vel en sånn som står direkte du da!»

På en arbeidsplass jeg engang arbeidet var det en som hadde planer om å gå ut av et kirkesamfunn fordi han etterhvert ikke delte deres syn på noe han regnet som vesentlig. En av lederne i dette samfunnet kom innom og skulle rettlede ham, men kom ingen vei med det. Dette gjorde ham rasende og det kom en del uttalelser som ikke hadde noe hold noe sted, blant annet var det noe om at om en ikke var medlem i dette samfunnet var billetten til himmelen i fare. Selv var jeg med i det som kalles «De frie evangeliske forsamlinger» den gangen og var derfor ikke innskrevet noe sted og sa vel noe om at det ikke var medlemskap som førte oss til himmelen. Den religiøse lederen snudde seg mot meg og sa hånlig: « Ja, du er vel en sånn som står direkte du da!» Så meldte han min kollega muntlig ut av samfunnet han representerte, tok hatten sin, smalt igjen døra og forsvant nedover gata!

Vel, han hadde rett i det at jeg nok «sto direkte», jeg var ikke innskrevet i noen protokoll eller register. Der er jeg ikke i dag heller, men det betyr ikke at jeg ikke er med i et åndelig fellesskap, en menighet eller en kirke. Bibelen er meget klar i sin lære om nødvendigheten av slike fellesskap både for ens personlige bevarelse og vekst og for den oppgave Herren har tiltenkt den enkelte, men, for å bruke det samme uttrykket som nedsettende ble brukt om meg, så vil jeg si at dersom en ikke står direkte er det ikke mye gagn i noe annet medlemskap heller.

I vår verden er det slik at organisasjoner og dannes av mennesker som har felles interesser. Dette er naturlig og nødvendig for å få den styrke som kreves for å bli hørt der de mest høyrøstede vil gå seirende ut av en strid. I disse samlingene velges de som man mener er best skikket til å føre medlemmenes sak og det blir sterke personligheter med gode overtalelsesevner og har flertall bak seg. Faren for at folket tjener administrasjonen og ikke motsatt etter kort tid er stor! Den utviklingen ser vi godt også i kristne forsamlinger selv om Bibelens budskap er det motsatte. Bibelen sier at den som vil være stor skal være alles tjener og den som vil være størst skal være alles trell, men forteller og at faren for at ledere vil herske over menighetene er overhengende. 1. Peter 5, 2 - 3

I det siste har jeg møtt på en del bekjennende kristne som holder skapelsesberetningen for et eventyr og utviklingslæren for vitenskap, de sier at det for dem ikke er noe problem å godta evolusjonen selv om Bibelen sier det motsatte. Nå kan det sikkert diskuteres inntil det uendelige om hundrevis av detaljer om dette emnet, men det hele vil ende i at disse to lærene bygger på totalt motsatte grunnprinsipper. Utviklingslærer bygger på den sterkeste rett, kristentroen på den svakeste rett, naturen i verden tar ut de sterkeste, Gud velger de svakeste og disse to prinsipper kan ikke forenes!

Tilbake til det å «stå direkte», ethvert frelst menneske har sin personlige erfaring og sin personlige kontakt med den levende Gud. Det er bare en Gud og det er bare en mellommann mellom Gud og mennesker, mennesket Jesus Kristus. Våre opplevelser og våre forhold kan være totalt forskjellige - og det skal de nok også være – men felles for alle er at de har et personlig forhold til Jesus Kristus.

«Dette er det evige liv, at dere kjenner Ham, den eneste sanne Gud, og den han har utsendt, Jesus Kristus.» Johannes 17, 3 og Esaias 53, 11.

Dette personlige forholdet den enkelte har med sin Gud og Frelser er organisasjonenes store problem og er samtidig kristendommens største styrke! For organisasjonene blir problemet at uniformering blir nærmest umulig, medlemmenes egne meninger og opplevelser passer ikke inn i dogmer og læresetninger samtidig som den personlige tro den enkelte har gir dem styrke til å stå imot flertall og ledelse om de mener det er nødvendig. For en organisasjon blir det lett til at enhet erstattes med enighet og de som ikke er enige fryses ut eller jages ut. Dette er nødvendig for en organisasjon som styres ut fra verdens prinsipper fordi uenighet der betraktes som svakhet. I den forbindelse er det underlig at Bibelen brukes uttrykk som brødre og søstre om de troende. Vi vet jo at det er ingen som krangler så mye om alt mulig som søsken og at selv om en kanskje ikke er enig om så mye og uenige om det meste settes det ikke spørsmål om slektskapet. Er enighet slektskapets grunnpillars i stedet for felles foreldre var vi vel stort sett ikke i slekt med noen!

For den enkelte troende derimot er dette personlige forholdet til sin Gud og sin Frelser den aller største styrke. Egne og andres meninger, tolkninger og teorier kan vi granske, tolke og omtolke til det uigjenkjennelige og vi ser det gjort på alle kanter. Er en lutheraner i dag enig med Luther i alt? Er en darwinist i dag enig med Darwin eller med en darwinist for 50 år siden? Har menighetene i dag den samme lære i praksis som de hadde for 50 år siden, tolker de Bibelen i dag på samme måte?

Nei, vi ser at alt skifter og forandres i den grad at en menighetsmedlem i dag har vanskelig for å fortelle hva hans menighet egentlig lærer om ganske vesentlige spørsmål! Kirkens lære om dåp, Smits venners lære og Pinsevennenes lære om kvinners påkledning, læren om tienden, om alkohol eller om tobakk, en må snart følgemed i avisen for å se hva en selv skal mene for å være rettroende!

Det som ikke forandres derimot er de personlige opplevelser vi selv har hatt med vår frelser, den frelser vi en gang møtte vil vi alltid kjenne igjen fordi han har satt sitt kjennemerke innerst i vår sjel! Og Han er den samme, i går og i dag og inntil evig tid! Kristentro er ikke tro på læresetninger og teorier, det er tro på Jesus Kristus som sin personlige frelser i liv og i død! Kristentro er Kristustro!

Johannes 6, 65 – 69. Da Jesus spurte disiplene om de og skulle gå bort svarte Peter: » Mester, hvor skulle vi da gå? Du har jo det evige livs ord! Vi vet, og vi tror at du er Guds hellige! » Hva i all verden mente han med det, det var mange som hadde ord, fariseere, skriftlærde, sadukeere, sannsigere og åndemanere – alle hadde de da ord, teorier og alskens underlige ting – hva var anderledes med Jesus og hans ord? Disiplene var en lite flokk i forhold til alle de andre religiøse jødene, hvordan kunne Peter og de andre mene at de som var så få og uten særlig utdannelse hadde rett når så mange andre mente noe annet? Denne unge fiskeren satte sin egen overbevisning høyere enn biskoper, professorer i teologi, statens departement for tro på Jahve og hva det ellers kunne dukke opp av åpenbaringer, syner og rarieteter! Hvilken selvtilit hadde denne unge fiskeren som kunne gjøre noe slikt, hvordan kunne han vite at han hadde rett?

Hvordan kan vi som er uten kunnskaper i latin, gresk og kirkehistorie kunne holde fast på våre meninger i en verden med alt på gli og jo større de store er jo lengre borte er de fra det vi selv mener. Hvordan kan vi være så blærete at vi tror at det er vi som har rett?

Nå sier jo skriften i Hebreerbrevet at tro er full visshet om det som håpes, overbevisning om det som ikke sees..... og at ved tro forstår vi..... Men de andre sier jo og at de har tro så hvordan kan da vi mene at det er vår tro som er den sanne tro? Mennesker går i døden for Islam og for Jehovas vitner, mennesker vi slettes ikke er enige med i noe og tror er vranglærere satser alt på sin tro, hvordan kan så vi underkjenne dette?

Det er vel her det personlige forholdet til Gud og den personlige erfaring og opplevelse kommer inn. Uten denne ville Guds folk kunne dras i alle retninger og inten kunne være sikkert. For å ta min egen opplevelse som utgangspunkt var det slik med meg at jeg lengtet etter noe jeg ikke visste hva var fra jeg var ganske liten. Jeg følte meg ikke hjemme i den verden jeg levde og en stadig lengsel etter noe annet var en del av livet, til tider sterkt og til tider svakere. Ut fra Bibelen var det vel ikke meg som søkte Gud, men Gud som kalte på meg, men det forsto jeg ikke noe av dengangen. Jeg bare følte meg rotløs, utafør og så det meste som meningsløst, jeg var hjemløs i en verden som hele tiden stilte krav til meg som jeg ikke maktet og oppfylle og når tankene en gang iblandt kom inn i de religiøse banene så kristendommen bare ut som krav oppå de krav en allerede var underlagt, så det var en håpløs affære!

Hva lette jeg etter? Jeg lette etter en mening med alt og etter et sikkert sted å stå i en verden der alt var usikkert, nå var ikke denne letingen så bevisst i lange perioder men det var et savn der som aldri ble dekket. Jeg tror det er riktig å si at jeg egentlig ikke visste hva jeg lette etter før jeg fant det, og at da jeg hadde funnet det – eller det hadde funnet meg – da visste jeg at dette var å

ha nådd fram, funnet svaret, sett lyset, det var å ha kommet hjem! Hvordan kunne jeg vite det så sikkert? Kanskje fordi det var dette som besvarte min lengsel, oppfylde mitt savn og ga det meningsløse mening, jeg vet ikke hva som skjedde men det vet jeg at jeg ikke lenger noe annet sted. Som Peter kunne også jeg nå si:» Hvor skulle jeg gå hen, du har jo det evige livs ord!»

Nå er sikkert min opplevelse ulik alle andres opplevelse på mange punkter, men jeg tror nok at alle vil ha sin spesielle opplevelse av mannen fra Nasaret og det er denne egne opplevelsen som er så viktig etter min mening. Den er viktig fordi vi da lærer «hyrdens røst å kjenne» slik at vi ikke følger de hyrder som vil lede oss andre veier og det er viktig fordi vi erfarer at vårt forhold til Gud og frelse er et personlig forhold og ikke et medlemskap i noen forening. Johannes 10, 1- 6 + 14 - 16.

Dette personlige fellesskapet mellom den enkelte troende og hans Frelser er et indre forhold, derfor kan det ikke stenges av ytre omstendigheter. Man kan isoleres fra alle mennesker, foreninger og samfunn, men dette indre forholdet vil seire selv over døden. Derfor er det så viktig å bevare dette fremfor alt annet, det er evig og uforanderlig – bevar ditt hjerte fremfor alt som bevares for livet utgår fra det – Ordsp. 4, 23.

Da Peter svarer Jesus med spørsmålet, hvor skulle vi da gå? Da sier han også at Jesus ikke har gitt dem noe valg, han sier at de har ikke noe annet alternativ enn å bli hos Jesus selv om det tydeligvis er slik at alle andre går bort! Joh. 6, 65 – 69. jeg vet ikke i hva tone dette ble sagt, var det med bebreidelse, med oppgitthet eller med strålende trosvisshet, det spiller ikke stor rolle når kjernen var at de ikke hadde noe alternativ!

Nå er det så moderne med alt alternativt, stadige alternativmesser avholdes og alternative behandlingsformer for all sykdom er i skuddet. Grei nok kanskje, men det som er ille er at den samme tanken er inne på troens område. Enhver blir karakterisert som salig i sin tro og det kunne vel vært greit om tro på menneskelig vis hadde vært det samme som den tro som omtales i Bibelen, den som er full visshet og som gir forståelse av det uforståelige. Men er det da slik at jeg ser meg selv som fullkommen i åpenbaring, innsikt og forståelse, har jeg sett alt? Nei, det har jeg ikke, men det jeg har sett det har jeg sett – vi ser stykkevis og taler stykkevis, men det stykket vi har er vårt! 1.Kor. 13, 9 og underlig nok trenger jeg ikke vite alt for å være fullkommen. 1.Kor. 2, 6 – 7.

Paulus skriver i Romerbrevet 1, 12 at han ønsket å kunne komme til Rom og besøke menigheten der slik at han kunne vederkveges sammen med dem « ved den felles tro, eders og min.» Han skriver et annet sted at det er en Herre, en tro, en dåp, en gud og alles Fader, Ef. 4, 4 – 6 slik at det er tydelig at selv om vi hver enkelt har forskjellig ståsted og åpenbaring på forskjellige stykker er det bare en tro som skriften taler om. Ordet «tro» blir og i Skiften i overveiende grad brukt som substantiv i bestemt form, entall slik at et virrvar av forskjellige trosretninger innenfor Kristustroen er ukjent for Bibelen. Leser vi hva Judas, bror av Jacob og Jesu fosterbror skriver om

dette ser vi i vers 3 at han oppfordrer det troende til å «stride for den tro som en gang er overgitt de hellige!» Det er altså en rett tro og alle troende har mottatt sin del av denne. Leser vi Hebreerbrevet 4, 1 – 3 ser vi der at vers 3 forteller om noen som er «kommet til troen» og vers 2 forteller at for dem er ordet de har hørt blitt en del av dem selv – det har smeltet sammen med dem ved hjelp av troen. Det er ingen avstand mellom dem og det de har hørt, de er ett med det på en slik måte at det å fornekte det vil være å fornekte seg selv!

Det å være en troende ser derfor ut til, i tillegg til å gi oss evig liv, å være å personlig ha mottatt en sans, eller en kraft, som gir muligheter til vekst og utvikling og som samtidig gir oss evnen til å skille rett fra galt i forkynnelse. Ef. 3, 8. og 1. Peter 1,5. dere som ved Guds makt holdes oppe ved..